

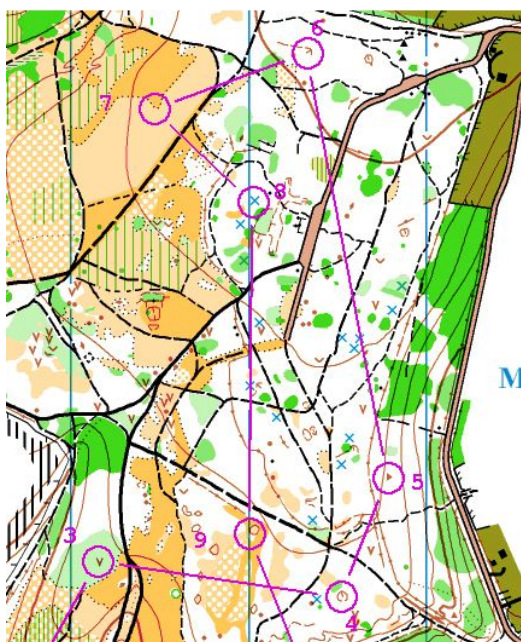
Postrehy z britského orientáku

...pedatne zaviazaný uzol na šnúrkach poistený niekoľkými obtočeniami tejpovačky, posledné tri hlty vody, preklusnutie na štart, rituálna rozcvička, prekročenie pásky v najdôležitejšej minúte dňa, píp, píp, píp, píp, píp, pííp...

Tí, ktorí časť svojej existencie venovali orientáku veľmi dobre vedia o čom hovorím. Všetci si v hlavách nesieme album spomienok, ktorý nám tento šport dal. Často som si v ňom listoval a premietal obrazy keď kontroly mi samé naskakovali, keď som strávil 30 minút na dohľadávke, keď som zažil kopec srandy a miestami kopec ťažkej práce. Po piatich rokoch priberania už bolo načase vrátiť sa späť, trochu sa spotiť, zablatiť a pripomenúť si v ktorej ruke vlastne držím buzolu.

Prípravu na svoj "kombek" som začal prieskumom ako vlaste britský orienták vyzerá a funguje. Mýlil som sa, keď som si myslel, že tunajšie pomery sa ničím nemôžu odlišovať od našich. Z medzinárodných podujatí a britskej účasti na nich som si vytvoril vlastnú predstavu o ich orientáku. Áno, beriem do úvahy, že chlapi sú majstrami sveta v štafetách a štafeta akademičiek u nás na planine tiež ohrýzala zlaté placky (ak sa dobre pamätám). Ale povedali by ste, že registrovaných je tu okolo 8000 bežcov. A to ich vraj bolo pred niekoľkými rokmi 12000 !!! Čo sa týka klubov, ich počet je 120 a sú geograficky (podobne ako v Českej republike) rozdelené do asociácií. Najnovšou zmenou britskej federácie je rozdelenie pretekov podľa významnosti na lokálne, regionálne a národné. Rozdelenie local, district, regional, national a international sa im zdalo asi príliš komplikované. Úplnou novinkou pre mňa bola kategorizácia tratí na nemajstrovských pretekoch a pretekoch menšieho významu. Štandardne sa používajú označenia biela, žltá, oranžová, červená, svetlá zelená, zelená, modrá, hnedá a čierna, pričom pravidlá definujú, ktoré kategórie spadajú do príslušnej farby. Tu myslím, že nie je potrebné vysvetľovať, ktorá je najťažšia. Výhodou je, že sa to nemusí dodržať a je možné vybrať si ľubovoľnú kategóriu. Toto bola informácia, ktorá ma naštartovala. Predstava, že by som bez akéhokoľvek tréningu mal bežať čiernu trať nebola, povedzme si úprimne, ružová. Pustil som sa do hľadania vhodného preteku. Objavil som skvelú webovú stránku so všetkými pretekmi v Británii, kde po zadaní poštového smerovacieho čísla bydliska vybehol zoznam najbližších podujatí v mojom okolí. Po letmom zhliadnutí tabuľky som zistil, že v okruhu asi 150 míľ sú preteky každý víkend. Vybral som si maličké lokálne pretečky celkom blízko nás, na ktoré sa ani netreba prihlasovať. A keď som v pokynoch zistil, že to bude vo vojenskom priestore, kde sa vraj mala povalovať nevybuchnutá munícia, bol som rozhodnutý.

Trat vo Waggoners Wells

M

Centrum pretekov sa ničím nelíšil od našej oblastnej ligy. Šípka na štart 500m, cieľ označený len dvoma finish stojanmi a červený stan na downloadovanie čipov a registráciu. Počet pretekárov 255 ! Po zhliadnutí dĺžok tratí mi najviac vyhovovala zelená kategória s dĺžkou 4.8km. Tak som sa zaregistroval, zaplatil poplatky (parkovné, štartovné, požičanie čipu) 12 libier, prezliekol a odišiel na štart. Na tomto type pretekov sa nebavia so štartovkou. Proste vyštartuješ len tak, v ktorej minúte sa ti páči. V pokynoch je uvedené, že registrácia je od... do..., štart funguje od... do..., a trate za zatvárajú o... stačí sa vopchať do týchto intervalov a všetko ide v pohode. Dvaja ľudia na štarte, jedna dievčina na registrácii, dvaja pri downloade a dvaja parkovači áut. To boli všetci organizátori. Inšpiratívna bola aj ďalšia vec. Nikto sa tu netrápil s priebežným vyvesovaním výsledkov a naplánovaný nebol ani vyhlasovací ceremoniál. Dobeheňš a môžeš ísť domov. Na druhý deň ráno boli výsledky na internete. S časom niečo cez

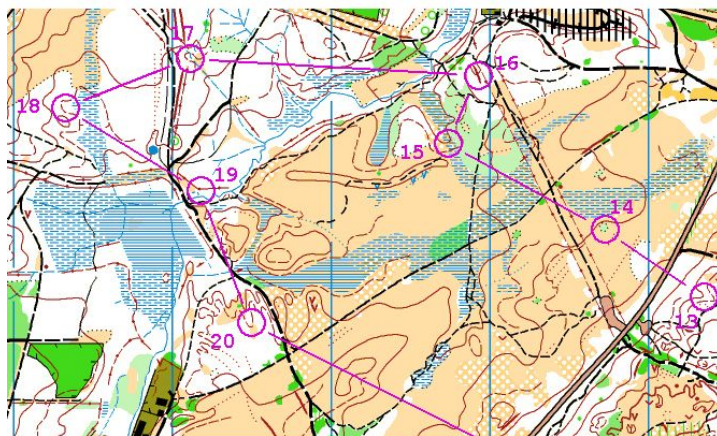
41min som utrpel víťazstvo (tesné). Teda bola to vlastne prehra. Učiniť som športový podvod, keď som uvidel, že tí ďalší 68-mi pretekári boli buď o polovicu mladší alebo dva krát starší ako ja. Takticky som pri registrácii nevyplnil ročník narodenia čím údaj o mojej kategórii vo výsledkoch zostal prázdny a nikto netušil či mám 16 rokov alebo 55. O hodinu mi prišiel od organizátora email s gratuláciou a prosbou o uvedenie mojej kategórie. Ešte ten istý deň za mojím menom sa objavilo M21.

Okolo vianoc som sa rozhodol zúčastniť sa ďalších pretekov. Tentokrát už to mali byť preteky zaradené do kategórie district, takže som očakával trochu vyššiu účasť a aj kvalitu pretekárov. Na tréning mi zostávalo asi 6 týždňov. Ľudia teraz sa mi ale nesmejte. Trénoval som priemerne 2-3 hodiny v týždni, pričom som kombinoval beh s bicyklom. Tesne pred pretekom som dokázal bežať 45min bez prestávky v kludnom tempe a posledný tréning som dokonca vyšperkoval šiestimi 100m tempami. Cieľ bol splnený, bez obáv som sa tentokrát mohol prihlásiť do vyššej kategórie (blue). Na tieto preteky bolo nutné prihlásiť sa pár dní vopred. Samozrejme všetko išlo cez internet. Po vyplnení formulára a prevode 10 libier na konto organizátora som za 5 minút bol na zozname štartujúcich. Ako posledne ani tu nebola žiadna štartovka a žiadne vyhlásenie výsledkov. Keby som si nemusel požičiavať od organizátora SIČko tak by som naplno mohol využiť výhody tohto systému a doslova kedykoľvek prísť, odbehnúť si svoje a odísť prakticky bez kontaktu s usporiadateľom.

Celkovo sa na preteky nazbieralo 495 bežcov, z toho 93 v mojej kategórii. Na to, že som mal natrénované nejaké kilometre, bolo to strašné trápenie. Keďže únava z tréningu to v žiadnom prípade nemohla byť, celá vina padá na počasie a terén. Neskutočná zima s vetrom a vodou nasiaknutý terén s papradím v lese a vresom v otvorených častiach si vyžiadali svoje. Navyše som stratil asi 4 minúty v dohľadávkach, čo stačilo len na 10. miesto. Za víťazom (M55), ktorý zabehol 6.5km v čase 45min, som zaostal 5 minút, pričom ma dokonca porazili pretekári kategórie M60. Tešiť ma môže len fakt, že britský reprezentant kategórie M16 dostal odo mňa 12 sekúnd.

Organizátor promptne do niekoľkých hodín uverejnil výsledky na internete spolu s RoutGadget-om, kde som si mohol pozrieť animácie postupov ostatných pretekárov.

Trat' v Ambersham Commons

Z doterajších skúseností z britského orientačného behu som nadobudol pocit, že tento šport tu má skôr rekreačný charakter. Netreba sa čudovať, keď 80% pretekárov je vo veteránskych kategóriách. Teraz už chápem prečo britská federácia podniká razantné kroky proti klesajúcemu trendu členskej základne. Ale podľa mňa, kým bude existovať pivo a futbal tento boj majú prehratý.

Gulo.